

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΩΝ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟY : Ἐτησίᾳ δραχμαὶ 80. Ἐξάμηνος
δραχ. 45. Τρίμηνος δραχ. 25.
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟY : Αἰγύπτου γρόσια διατιμ. 50.—
Αμερικῆς δολλάρια 4. — Ἀγγλίας καὶ ὧλων ἐν γένει
τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.
Ἐξάμηνιοι καὶ Τρίμηνιοι ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συν-
δρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουδήποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 35ος

Ἐν Ἀθήναις, 13 Ὀκτωβρίου 1928

Ἔτος 506ν.—Ἀριθ. 46

ΣΤΗ ΣΚΙΑ ΤΟΥ ΠΥΡΓΟΥ

Μυθιστόρημα ὑπὸ Vri gnau ll καὶ Valdor

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενον —

— Μὰ τί ἔχεις, παιδί μου; ρώτησ' ἐπιτέλους, ξαφνισμένος ἀπὸ τὴν τόση σιωπή.

— Τίποτε, τίποτε, μυλόρδε! εἶπε ἡ Νταίξη, σὰ νὰ ξαναρχόταν στὸν ἑαυτὸ της... Ἐτσι μοῦ φάνηκε, σὰ νὰ τὸ εἶχα ἰδεῖ αὐτὸ τὸ πραγματάκι καὶ κάποτε ἄλλοτε, ἀπὸ καιρὸ... ἀλλὰ ποῦ! Δὲν μπορῶ πιά νὰ θυμηθῶ.

Ξαφνικὰ τὰ μάγουλά της κοκκίνησαν.

— Ἀνοίγει αὐτὸ τὸ μενταλλιό-νι, μυλόρδε; ρώτησε μὲ ἀληθινὴ ἀγωνία.

— Ναί!... ἀποκρίθηκε ὁ Ἐρ-λιγκτον ποὺ ἄρχισε νὰ αἰσθάνεται κι' αὐτὸς μιὰν ἀνεξήγητη ταραχή.

Πῆγε νὰ πάρει τὸ κόσμημα γιὰ νὰ τῆς δείξει πῶς ἀνοίγει. Μὰ ἐκείνη τὸ κράτησε μ' ἑνα ἄθελο καί, βίαιο κίνημα, καὶ τὸ βλέμμα της ἐμεινε ἀφηρημένον σὰ νὰ ζητοῦσε νὰ λύσει ἑνα δύσκολο πρόβλημα.

Τέλος, μιὰ γαλήνη ξανάρθε στὸ πρόσωπό της, ἑνας βαθὺς στεναγμὸς τῆς ξέφυγε ἀπ' τὸ στήθος καὶ ὠφώνοντας τὸ δάχτυλο σὰν παιδάκι ποὺ ξαναλέει τὸ μάθημά του, εἶπε σιγὰ σιγὰ:

«Μετράμε τέσσερα μαργαριτάρια ἀριστερά... ἀρχίζουμε ἀπὸ πάνω... πατάμε τὸ τέταρτο... ἕνα, δύο, τρία, τέσσερα!... Νά τος ὁ παπάκης μου!...»

Ξαφνικὰ τὸ μενταλλιό-νι ἀνοίξε μὲ τὴν μικρὴ πίεση τοῦ δάχτυλου καὶ φάνηκε τὸ πορτραῖτο τοῦ λόρδου Ἐρλιγκτον.

— Ἡ κόρη μου! φώναξε ὁ λόρδος.

Ἡ Νταίξη σήκωσε τὸ κεφάλι, τὰ μάτια της κοίταξαν πότε τὸ πορτραῖτο καὶ πότε τὸν φυλακισμένο. Τέλος, ἑνα φῶς ἐχύθηκε στὸ μυαλό της, κατάλαβε μο-νομιᾶς τὰ πάντα κι' ἔπεσε στὴν ἀνοιχτὴ ἀγκαλιά του.

— Ἡ κόρη μου! Τὸ παιδί μου! Ἡ

Νταίξη μου! ἔλεγε ὁ λόρδος Ἐρλιγκτον, πνιγμένος ἀπὸ τὴ συγκίνηση καὶ σφίγ-γοντας τὴν κόρη τοῦ στὸ στήθος του. Ἄ, δὲ μὲ γέλασε τὸ προαίσθημά μου!

— Πατέρα μου! Πατερούλη μου! ἔ-λεγε κλαίοντας ἀπὸ τὴ χαρὰ της ἡ Νταίξη. Τώρα τὰ θυμᾶμαι ὅλα. Τὸ μεν-ταλλιό-νι τὸ φοροῦσε ἡ ὡραία λαίδη. Μὲ κρατοῦσε στὰ γόνατά της καὶ κάθε βρά-δυ μοῦδειχνε τὴν εἰκόνα καὶ μοῦλεγε: «Πὲς καληγύχτα στὸν παπάκη!...» Κι'

«Δὲν ἐχόρταινε νὰ τὴν κοιτάξῃ...» (Σελ. 370, στ. α')

ἐδῶ, εἶπε δείχνοντας τὴ δευτέρη μινια-τούρα, εἶναι ἡ ὡραία λαίδη, ποὺ εἶδα τὸ πορτραῖτο της στὸ Χουάιτ-Γκέιτ!

— Ἡ λαίδη αὐτὴ εἶναι ἡ μητέρα σου, παιδί μου! Μὰ τὸ ξέρεις λοιπὸν τὸ Χουάιτ-Γκέιτ;

— Ναί, ναί, πατέρα! Δὲν εἶναι πολὺς καιρὸς ποὺ τὸ εἶδα. Καὶ τώρα καταλα-βαίνω γιατί μοῦ φαινόταν σὰ νὰ τὸ εἶ-χα ξαναἰδεῖ. Ἐκεῖ λοιπὸν ἔμενα ὅταν ἦμουν μικρὸ κοριτσάκι μὲ τὴ μαμμά μου, κι' ἦρθε ὁ κακὸς ἄνθρωπος καὶ μὲ πῆρε!

— Τί λές, παιδί μου; φώναξε ὁ λόρ-δος. Ἦρθε κανεὶς καὶ σὲ πῆρε; Πότε; Πῶς;

— Μιὰ νύχτα, σταθῆτε νὰ τὰ θυμη-θῶ... Μιὰ νύχτα εἶχε πιάσει φωτιά, τὸ σπίτι, ἡ κάμαρά μου καίγόταν... Ἦρθ' ἕνας ἄνθρωπος καὶ μὲ πῆρε ἀπὸ τὸ κρε-βάτι μου... μὲ πῆγε... μὰ δὲ θυμοῦ-μαι πιά τίποτα. Ἴσως κοιμήθηκα ὅστε-ρα καὶ δὲν εἶδα. Ὅταν ξύπνησα, βρι-σκόμουν στὰ γόνατα τῆς μίστρης Γουίλ.

Καὶ τώρα, βρήκα τὸν πατέρα μου, τὸν πατερούλη μου... Ἀλήθεια, δὲν εἰστε ὁ πατέρας μου; ρώτη-σε μὲ κάποια ἀνησυχία, βλέπον-τας τὸ λόρδο νὰ τὴν ἀκούει ἀχόρ-ταγα.

— Καὶ βέβαια εἶμαι ὁ πατέρας σου! Ναί, ἀγάπη μου. Ὅλα μοῦ λένε ὅτι σὺ εἶσαι ἡ Νταίξη μου.

Τὴ στιγμὴ αὐτὴ μπῆκε μέσα ἡ μίστρης Γουίλ, ποὺ εἶχε ἀνησυχί-σει γιατί ἡ Νταίξη ἀργοῦσε τόσην ὥρα.

Ἡ κόρη ἔτρεξε κι' ἔπεσε στὴν ἀγκαλιά της:

— Μητέρα! βρήκα τὸν πατέρα μου! Εἶναι ὁ λόρδος Ἐρλιγκτον!

Λίγο ἔλειψε νὰ λιποθυμήσῃ ἡ μίστρης Γουίλ.

— Τὸν πατέρα σου; Μὰ εἶναι δυνατό; Μυλόρδε, ἡ κόρη μου ἴ-σως λέει ἀγοησίες.

— Εἶναι ἀλήθεια, κυρία! ἀπο-κρίθηκε ὁ λόρδος. Τὸ κορίτσι αὐ-τὸ εἶναι ἡ κόρη μου, ἡ Νταίξη μου, ποὺ τὴ θαρροῦσα πεθαμένη.

Νταίξη! Νταίξη! ἔκαμε ἡ μίστρης Γουίλ τρέμοντας ἀπὸ τὴ συγκίνηση. Ὡ-στε αὐτὸ εἶναι τὸ ἀληθινὸ ὄνομα τῆς Βιολέτας;

Καὶ τὰ δάκρυά της ἄρχισαν νὰ τρέ-χουν ποτάμι.

Ὅσο κι' ἂν ἦταν εὐτυχισμένη, ποὺ ἔβλεπε νὰ φωτίζεται τὸ μυστήριό της καταγωγῆς τῆς Νταίξης, δὲν μποροῦσε νὰ πνίξῃ κάποια θλίψη, ὅταν συλλογι-ζόταν ὅτι τὸ παιδί αὐτό, ποὺ τόχρε ἀγα-πήσει μ' ὅλη της τὴν καρδιά, δὲν τῆς

άνηκε πιά τώρα όπως πρώτα. Μά ευ-
θύς έδωξε την έγωϊστική αυτή σκέψη
και έκανε ένα σωρό ερωτήσεις στο φυ-
λακισμένο για την Νταίτζη.

Ο λόρδος Έρλιγκτον της διηγήθη-
κε το οικογενειακό του δράμα, καθώς
του το είχε διηγηθεί ο Πέρσυ, κι εί-
δαν ότι συμφωνούσε με τις αναμνήσεις
της Νταίτζης και με τις περιστάσεις που
είχε βρεθεί. Δέ χωρούσε αμφιβολία. Η
Βιολέττα ήταν ή Νταίτζη, ή κόρη του
φυλακισμένου.

Εκείνος δέ χόρταινε να την κοιτά-
ζει. Της χάιδευε τα χρυσά μαλλιά, ό-
πως όταν ήταν μικρούλα, της έπιανε
τα λεπτά χέρια, τη φιλούσε... Εα-
φνικά όμως το χέρι του έπεσε και ά-
κούστηκ' ένας στεναγμός.

— Φτωχό μου κορίτσι! είπε θλιβε-
ρά. Τί σκληρό, να σέ βρω και να σέ
ξαναϊδώ μέσα σε τέτοια περίσταση! Πώς
να σου δώσω όνομα, τίτλο, πλοΰτο, ευ-
τυχία; Τώρα δέν είμαι παρά ένας κα-
τάδικος κι' οι έχθροί μου έχουν τή δύ-
ναμη να με θανατώσουν.

— Ω, πατέρα μου, μὴν τὸ λές αυτό!

— Μὴν τὸ λέτε αυτό, μυλόρδε, εἶπε
κι' ή μίστρες Γουέλ. Ο Θεός δέ θά θε-
λήσει να χάσει ή Βιολέττα τὸν πατέρα
της, τώρα πὸν τὸν ξαναβρήκε. Όλα
θά διορθωθοῦν με τή βοήθεια τοῦ Θεοῦ
θὰ τὸ ἰδῆτε.

Πέρασαν κάμποσες μέρες γεμάτες ευ-
τυχία. Ο πατέρας κι' ή κόρη λησμόνη-
σαν μέσα στη χαρά τους τήν ἀπειλή
της Μοίρας, και ποτὲ οἱ θλιβερὲς φυλα-
κὲς τοῦ Πύργου δέν είχαν γνωρίσει τό-
ση ἀγαλλίαση και τόσες ἐλπίδες.

Όταν ὅμως ή Τζέννη διηγήθηκε στὸ
Θωμά τὸ μεγάλο γεγονός. Ή εκείνος κού-
νησε τὸ κεφάλι θλιβερά. Η μεγάλη του
πειρα τοῦλεγε ὅτι ή εὐτυχία αὐτὴ δέν
ήταν δυνατό νὰ κρατήσῃ και πολὺ.

Και δέν είχε ἄδικο. Τὴν ἄλλη ἐβδο-
μάδα φώναξαν τὸ φυλακισμένο στὴν ἀ-
νάκριση και σὲ λίγες μέρες ἄρχισε ή
δίκη του. Ἐγίνε βιαστικά, ὅπως γινόν-
ταν ὅλες οἱ δίκες τὴν ἐποχὴ εκείνη, κι'
ή ἀπόφαση βγήκε ἀμείλικτη: ὁ λόρδος
Έρλιγκτον καταδικάσθηκε σὲ θάνατο.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΗ'.

Ὡρὲς ἀγωνίας

Πὼς ήταν δυνατό νὰ μὴν καταριέται
ὁ λόρδος Έρλιγκτον τὴ μοίρα, πὸν εἶ-
χε βάλει τὴ Νταίτζη στὸ δρόμο του; Τὸ
κορίτσι ζοῦσε εὐτυχισμένο, ὅσον καιρὸ
δέν ἤξερε τίποτα γιὰ τὴν καταγωγή του.
ἔνῳ τώρα ἐμελλε νὰ κλαίει πικρὰ τὸν
πατέρα, πὸν ἔχανε ἀκριβῶς τὴ στιγμή
πὸν τὸν εἶχε γνωρίσει.

Όσο γι' αὐτόν, δεχόταν με γενναίο-
τητα τὸ χτύπημα, αἰσθανόταν ὅμως ὅτι
μπροστὰ στὰ δάκρυα τῆς κόρης του θά-
χανε ὅλο του τὸ θάρρος. Γι' αὐτό, όταν
ή μίστρες Γουέλ τοῦ πῆγε τὸ φαγητό,

τὴν παρακάλεσε νὰ μὴν πεί τίποτα στὴ
Νταίτζη γιὰ τὴν ἀπόφαση και νὰ βρεῖ
τρόπο νὰ τὴ διώξῃ ἀπὸ τὸν Πύργο.

Ἀργότερα θὰ τῆς ἔλεγε ὅτι τὸν με-
τέφεραν σ' ἄλλη φυλακὴ, ὅτι τὸν ἐξό-
ρισαν...

Η Τζέννη καταλάβαινε πολὺ καλά
τὸν πόνο τοῦ πατέρα, ἀλλὰ δέ συμφώ-
νησε με τὸ σχέδιό του. ἤξερε ὅτι ή
Νταίτζη ἔκρυβε μέσα στὸ λεπτὸ σῶμα
της σπάνια ψυχικὴ δύναμη. Τὴν ἀλή-
θεια θὰ τὴ μάθαινε ἀργὰ ή γρήγορα, και
ή μόνη παρηγοριὰ στὴ δοκιμασία αὐτὴ
θὰ ήταν ὅτι ἐμεινε κοντὰ στὸν πατέρα
της ὡς τὴν τελευταία του στιγμή, ὅτι
τὸν παρηγόρησε και προσευχήθηκε γι'
αὐτόν.

— Ίσως δέν ἔχουμε δικαίωμα νὰ τῆς
τὸ κρύψουμε, πρόσθεσε. Μεθαύριο θὰ
μᾶς παραπονεθεῖ γι' αὐτό. Κι' ἄλλως
τε, πὸν ἔξερουμε τί μπορεί νὰ τὴ φω-
τίσει ὁ Θεός;

Ἰπάρχουν χτυπήματα, πὸν καμμιὰ
καλοσύνη δέ μπορεί νὰ γλυκάνει. Μ' ὅ-
λες τῆς προφυλάξεις τῆς Τζέννης, τὸ κο-
ρίτσι κόντεψε νὰ πεθάνει, ὅταν ἔμαθε
τὴν ἀπόφαση. Η καρδιὰ της πῆγε νὰ
σταθεῖ, τὰ γόνατά της λύθηκαν κι' ἔπε-
σε ἀναίσθητη στὴν ἀγκαλιὰ τῆς θετῆς
μητέρας της.

Μά ὅταν συνήλθε, εἶχε πάρει τὴν ἀ-
πόφαση. Τὰ μάτια της ἔλαμπαν, σὰ νά-
χε πυρετό.

— Μητέρα! εἶπε ἀποφασιστικά. Πρέ-
πει νὰ τὸν σώσουμε!

— Καλὸ μου κορίτσι! ἔκαμε ή Τζέν-
νη λυπημένα. Μακάρι νὰ μπορούσαμε!
Ἀλλὰ τί μᾶς περνᾷ ἀπὸ τὸ χέρι;

— Ὡστόσο πρέπει νὰ δοκιμάσουμε!
φώναξε ή Νταίτζη. Πὼς θὰ τὸν ἀφίσου-
με ἐκεῖ δά, νὰ τὸν σκοτώσουν μπροστὰ
στὰ μάτια μας, και θὰ μείνουμε με σταυ-
ρωμένα τὰ χέρια; Ἐξω ἔχει φίλους!
Οἱ βασιλικοὶ εἶναι πολλοί. Θ' ἀφίσουν
νὰ χαθεῖ ἕνας ἀπὸ τοὺς πὸν καλοὺς ἀρ-
χηγούς των;

— Ἀλοῦμονο, παιδί μου! Όλοι ὅσοι
μπήκαν ὡς μέσα είχαν ἰσχυροὺς φίλους
ἔξω, είχαν κόμμα, είχαν χρήματα, κι'
ὅμως ποὶὸς ἀπ' αὐτοὺς ἐγλύτωσε; Ἐδῶ
ἐχάθηκε ἕνας βασιλιάς, και θὰ γλύτω-
ναν οἱ ἄλλοι; Και μήπως ἔξερουμε κα-
νέναν; Όπου κι' ἂν μιλήσουμε γιὰ ἕναν
κατάδικο, θὰ μᾶς γυρίσουν τῆς πλάτες.
Ποὶὸς μπαίνει σὲ τέτοιους μπελάδες;

Η Νταίτζη ἔπεσε στὴν ἀγκαλιὰ της.

— Και μεῖς, μητέρα, δέ μπορούμε νὰ
κάνουμε τίποτα; ρώτησε σιγά-σιγά. Ἐ-
γὼ ἔχω ἀκούσει, ὅτι πολλοὶ φεύγουν
κρυφὰ ἀπ' τῆς φυλακῆς! Ἀς προσπαθή-
σουμε, μητέρα, ἂν δέ θέλεις νὰ πεθάνω
ἀπὸ τὴ λύπη.

— Ἐμεῖς!... ἔκαμε με θλίψη ή Τζέν-
νη. Παιδί μου, δέ βλέπεις αὐτοὺς τοὺς
τοίχους τί ψηλοὶ πὸν εἶναι, δέ βλέπεις
πόσοι φρουροὶ πᾶνε κι' ἔρχονται; Πὼς

εἶναι δυνατό νὰ φύγει κρυφὰ ἕνας κα-
τάδικος ἀπὸ ὡς μέσα;

— Πὼς ἐφυγαν ἄλλοι, μητέρα;... Νὰ
ἀλλάξῃ ρούχα, νὰ βγεῖ ἔξω, νὰ τὸν πᾶ-
ρουν στὴ βάρκα τους ὁ παπποὺς κι' ὁ
Τζόε. Ἐρῶ πὼς ἔωσαν ἄλλους και
τοὺς πῆγαν κρυφὰ στὴ Γαλλία... Μὴ
λὲς ὅχι, μητέρα, πρέπει νὰ τὸν γλυτώ-
σουμε!... Ἀν βγεῖ στὴν ταρατσα πὸν
βλέπει στὸν Τάμεση, θὰ μπορούσε νὰ
κατεβεῖ μ' ἕνα μεγάλο σχοινί!...

— Φυλᾶνε νύχτα μέρα οἱ σκοποὶ. Κα-
νόνια εἶναι στημένα, ἔτοιμα νὰ ρίξουν.

Η Νταίτζη ἔπεσε σὲ σκέψεις. Ἐδῆ-
πε ὅτι ή Τζέννη εἶχε δίκιο. Η φρούρη-
ση τοῦ Πύργου ήταν τρομερὴ κι' οἱ σκο-
ποὶ είχαν διαταγὴ νὰ χτυποῦν ὅποιον δῆ-
ποτε πὸν κυκλοφοροῦσε χωρὶς ἄδεια,
μετὰ τὴν ὥρα πὸν σήμαινε ή βραδυνὴ
«ἀποχώρηση». Οἱ κατάδικοὶ τοῦ Πύρ-
γου ήταν πρόσωπα με τίτλους και με
δύναμη γι' αὐτὸ οἱ ἀρχεὲς είχαν πάρει
ὅλα τὰ μέτρα τους γιὰ νὰ ματαιώσουν
κάθε ἀπόπειρά τους.

Κοίταξε τοὺς ψηλοὺς και μαυρισμέ-
νους τοίχους, και ποτὲ δέν τῆς φάνηκαν
τόσο θλιθεροὶ και πένθιμοι, ποτὲ δέν τῆς
πλάκωσαν τόσο βαρεὶά τὴν καρδιὰ της.
Ποτὲ ἄλλοτε δέν εἶχε νοιώσει τόσο ἀ-
δυναμία κι' ἀπόγνωση μπροστὰ τους.
Τώρα ἕνα ἀγαπημένο πρόσωπο ήταν
κλεισμένο ἐκεῖ μέσα και τῆς φαινόταν
ὅτι ὅλοι αὐτοὶ οἱ ὀγκόλιθοι ήταν σωρια-
σμένοι ἀπάνω σ' αὐτὴ τὴν ἴδια.

Η Τζέννη δέν μπορούσε νὰ βλέπει τὴ
σιωπηλὴ αὐτὴ ἀπελπισία.

— Χρυσό μου κορίτσι, εἶπε, ἂν μπο-
ρῶ νὰ σέ βοηθήσω, ἔστω και μὴ πρό-
σπάθεια χωρὶς ἐλπίδα, θὰ τὸ κάμω, σοὺ
ὀρκίζομαι.

Η Νταίτζη τὴν ἀγκάλιασε τρυφερά.

— Ἀχ, ναί, μητέρα, σὲ παρακαλῶ
μ' ὅλη μου τὴν καρδιὰ, κάμε κάτι τί!...
Ἀκουσε νὰ σοὺ πῶ. Μοῦ φαίνεται ὅτι
ή πρώτη μου ἰδέα εἶναι ή καλύτερη. Τὴ
νύχτα δέν ἐπιτρέπεται ή κυκλοφορία,
ἀλλὰ τὴν ἡμέρα οἱ ἄνθρωποι πᾶνε κι'
ἐρχονται ἐλεύθερα. Δέ μπορούμε νὰ τοῦ
δώσουμε μὴ στολὴ στρατιώτη; Η ροῦ-
χα γυναικεῖα; Ἐρῶ κι' ἐγὼ;...

(Ἀκολουθεῖ)

ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΟΙ ΜΥΘΟΙ

ΗΣΚΙΟΣ ΚΑΙ ΠΕΤΑΛΟΥΔΙ

Ἡσκιος λέει σὲ πεταλούδι:

— Ποῦ, τρελλό, χοροπετᾷς;

— Όπου φῶς, ὅπου λουλούδι...

Σύ, ἔτσι χαίμου, τί ζητᾷς;

— Εἶμαι γέννημα ἐνὸς Ἡλίου,

Τοῦ Φωτὸς μὴ ζωγραφιά,

Καὶ τοῦ δέντρινου βασιλείου

Καθρεφτῶ τὴν ὁμορφιά!

— Κοίμα τὴν γενιά σου! Κοίμα

Νὰ μὴν ἔχῃς δυὸ φτερά,

Νὰ πετᾷς παντοῦ, ἀπ' τὸ κῆμα

Καὶ στῆς λήνης τὰ νερά!

ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗΣ

ΤΟ ΑΡΧΟΝΤΙΚΟ

Τὸ ξεπεσμένο ἀρχοντικό
μπομπουκία και πουλιὰ τὸ πνίγουν,
περιπλοκάδες τὸ τυλίγουν
μεστὰ, σφιχτά,—σὰ μυστικό...

Τὴ χλόρη τὴν τρεμουλιαστὴ
νερὸ τρεχούμενο ἀκροαγγίζει
τὸ λάκκο-λάκκο, και φιλιφίζει
σὰν εὐφροσύνη ἀναβρυτὴ...

Κόκκινες σέρονει χαρακιές
ὁ ἥλιος στῆς γοιλίλλες του ἀπὸ μέσα,
—στὸ κάδρο μετ' τὴ πριγκιπέσσα,
και σὲ κονσόλες παλαιῖνές,

Ἡ φύση τὸ καταφιλεῖ
και τόχει, τὸ σφιχταγκαλιάζει.
Τοῦ κάκου: ή νειότη δέν τοῦ μοιάζει,
ὁ ὠχρὸς χειμῶνας πὸν πολὺ...

Κι' ἐγὼ, ἄλλο τόσο, δέν μπορῶ
μάτι και νόημα νὰ βαθύνω
στὴ ζωγραφιά του—και τὰ φῆνω
πὸν κλεῖ τὴ θύρα στὸν καιρό.

ΤΕΛΟΣ ΑΓΡΑΪ

ΣΤΟ ΑΓΡΟΤΙΚΟ ΣΧΟΛΕΙΟ

Ἐρισμένως ἐγὼ στάθηκα πὸν τυχερὸς
ἀπὸ πολλὰ ἄλλα παιδιὰ στὰ πρώτα μα-
θητικά μου χρόνια. Τὸ σχολεῖό μας ἡ-
ταν μέσα σ' ἕνα μεγάλο ὄρεινὸ δασό-
κτημα, γεμάτο πεῦκα και λευκές, πὸν
ἀνῆκε ἄλλοτε σὲ μεγάλους ἀρχόντες,
ξεπεσμένους πιά τώρα και φτωχοὺς.

Τὸ χτήμα τὸ πρόσεχαν και τὸ φύλα-
γαν γιὰ τὴν ἱστορία. Τὸ ἀρχοντικό ἡ-
ταν κλειδωμένο κι' ἕνας ἐπιστάτης κρα-
τοῦσε πάντα τὰ κλειδιά. Τὸ πάρκο ἡ-
ταν περιφραγμένο και βυθισμένο πάντα
στὴ σιωπὴ, μετὰ βουδᾶ, συλλογισμένα
ἀγάλλματά του, μισοκρυμμένα ἀνάμεσα
στὰ φυλλώματα. Εἶχαν σκεφθεῖ ὅμως
πὼς ήταν κρίμα νὰ μὴ χρησιμεύει σὲ
τίποτα αὐτὸ τὸ τεράστιο χτήμα, κι' ἔ-
πιασαν κι' ἔβαλαν μέσα σ' ἕνα ἀπὸ τὰ
ἄδειανὰ κι' ἀχρηστοὰ χτήρια τοῦ ἕνα
σχολεῖο, ἕνα πρακτικὸ γεωργικὸ σχο-
λεῖο. Ἐκεῖ μ' εἶχε γράψῃ ὁ πατέρας
μου κι' ἔμενα σ' αὐτὸ μαζί μ' ὅλα
τὰ ἄλλα παιδιὰ μέρα νύχτα, «ἐσωτερικὸς»
δηλαδὴ, μετὰ μὴ μικρὴ μόνο ἄδεια τὸ
καλοκαίρι.

Τὸ σχολεῖο μας ήταν μικρὸ βασίλειο.
Εἶχαμε ἰδιαίτερη στολὴ κάθε τάξη,
βαθμοφόρους και διμοιρίτες, σάλπιγγα
και τύμπανο γιὰ τὴ γραμμὴ. Κι' ὁ δι-
ευθυντὴς ήταν ἕνας ἀπρόσιτος ἄνθρω-
πος, μᾶλλον μὴ ἰδέα κι' ἕνας φόβος.
Τὸν βλέπαμε μόνο τῆς μεγάλης γιορτῆς
πὸν ἔβγαине στὸ χαμηλὸ ἐξώστη και
μεῖς τοῦ κάναμε παρέλαση μετὰ τὴ σάλ-
πιγγα και τὴ σημαία, ή καμμιὰ φορὰ
ἀπροσδόκητα σὲ κανένα διάδρομο τοῦ
σχολεῖο ή σὲ κανένα μακρινὸ μονο-
πάτι τοῦ δάσους, — πάντα ὅμως ήταν
μὴ τρομάρα κι' ἕνας φόβος. Κι' ἂν τό-
χαινε νάρθῃ ὁ ἐπιστάτης στὴν τάξη και
νὰ φωνάζει:

— Ὁ Βουλῆς νὰ πάει στὸ Διευθυ-
τήριο!

Ἐ, τότε ήταν ή τρομερὴ κρίση κι'
ή φριχτὴ ἀγωνία γιὰ κείνον πὸν ἐμελλε
νάντικρύσει τὸν ἄνθρωπον αὐτόν και νὰ
μπεῖ στὴ σπηλιὰ τοῦ θηρίου. Ὁ Βου-
λῆς σηκωνόταν κίτρινος σὰν τὸ κερί
και περνοῦσε ἀπὸ μὴ τάξη, πὸν ἔα-
φνικά εἶχε βυθιστεῖ σὲ νεκρικὴ σιγὴ:
τόσο βαθεῖά συμπονοῦσαν και σέβόνταν
τέτοια κρίσιμη στιγμή τὰ ἄλλα παιδιὰ.
Καίμενε Βουλῆ, βᾶστα τὴν καρδοῦλα
σου, ὡς πὸν νὰ περάσει ή καταιγίδα.
Κι' ὁ Θεὸς νὰ δώσει, νὰ μὴ βρεθῶ πο-
τὲ στὴ θέση σου!

Κι' ὅμως, ὅχι ἔναν, ἀλλὰ δέκα τέ-
τοιους διευθυντὰς ἀκόμη ἂν εἶχε τὸ

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ ΕΙΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

1. ΧΑΡΑΛ. ΣΤΑΥΡΟΠΟΥΛΟΣ, Ἑλληνικὸν Ἰδεῶδες. Ἀθῆναι. Α' Βραβεῖον 229ου και
Ἰσοτίμου 224ου, 225ου και 227ου Διαγωνισμοῦ Λύσεων. — 2. ΑΛΙΚΗ ΔΡΟΣΟΠΟΥΛΟΥ, Ἀθῆ-
ναι. Α' Βραβεῖον 227ου Διαγ. Λύσεων. — 3. ΦΙΦΗ Ι. ΣΤΑΥΡΟΠΟΥΛΟΥ, Ἀθῆναι. Α' Βραβεῖον
225ου Διαγ. πρὸς σύνθεσιν Ἀκρίσεων, και Ἰσοτίμου 225ου και 227ου Διαγ. Λύσεων.

σχολεῖο μας, πάλι δέ θὰ ήταν ἀρκετοὶ
γιὰ νὰ μᾶς συγκρατήσουν. Οἱ πειρασμοὶ
τοῦ σχολεῖο αὐτοῦ ήταν ἀπειροὶ κι' ἀ-
φάνταστοι. Τί εὐκολο, ἀλήθεια, νὰ κά-
τσει κανεὶς και νὰ στρωθεῖ στὸ διάβα-
σμα μέσα στὴν αἴθουσα ἐνὸς σχολεῖο,
πὸν μόνον ἕνας μικρὸς κήπος τὸ χωρί-
ζει ἀπὸ τὸ γνωστὸ και μονότονο δρόμο
τῆς πόλης!

Ἐμεῖς ὅμως ἀπὸ τὰ παράθυρά μας
βλέπαμε τὸ δάσος, τὰ χωράφια, τὰ φυ-
τώρια, μετὰ δέντράκια τους ἀραδια-
σμένα κατὰ τετράδες σὰ στρατιῶτες, τὸ
πάρκο μετὰ τὰ κίόσκια και τοὺς μπάγ-
κους, πὸν πέρα τῆς ἀγελάδας, τὸ μεγά-
λο ἀμπέλι, τὰ λογα, τὰ κάρρα, τὸ ἀμα-
ξάκι τοῦ διευθυντῆ, πόσα και πόσα ἀ-
κόμη! Προπάντων ὅμως τὰ παιδιὰ τὸν
ἐπιστάτην και τῶν ἐργατῶν, πὸν αὐτὰ
δέν ήταν μαθητὲς και σκλάβοι σὰν και
μᾶς, ἀλλὰ λιάζονταν και πάλευαν, (τί
χαρὰ τους!) ὅλη μέρα στὸ υπαίθριο.

Κι' ὁ πατέρας μου ἤθελε νὰ γίνω γεω-
πόνος, κλεισμένος μέσα στοὺς τέσσερις
τοίχους. Τὰ παιδιὰ ἐκεῖνα ἤξεραν πὸν
πολλὰ ἀπὸ μᾶς, κι' ἄς εἴμαστε δυὸ χρό-
νια τώρα στὸ σχολεῖο!

Όταν ἔλειπε τὰμαξάκι ἀπὸ τὸ ὑπό-
στεγὸ του, θὰ πεί πὼς ἔλειπε κι' ὁ
διευθυντὴς. Κι' ὅταν ἔλειπε ὁ διευθυ-
ντὴς, ποὶὸς φοδόταν πιά τὸν ἐπιμελητὴ,
ἕναν παχὺ, ἀγαθὸ και ροδοκόκκινο νέο,
πὸν μὴ φορὰ τοῦφθα μέσ' ἀπ' τὰ χέ-
ρια του, σὰν ποντίκι! Μὲ κυνηγοῦσε ὁ
κακόμοιρος, ὡς πὸν λαχάνιασε και στα-
μάτησε:

— Τὸ βράδυ, ὁ Μακρὴς στὸ Διευ-
θυντήριο!

Ναί, μὰ ἐμεῖς ἔεραμε πὼς ὁ ἐπιμε-
τοῖους διευθυντὰς ἀκόμη ἂν εἶχε τὸ

δινε ποτὲ. Γραμμὴ λοιπὸν στάμπέλι,
ὅπου τὰ κλήματα τσακίζονταν ἀπὸ τὰ
πελώρια τσαμπιά. Ἐγινὰ ὀκάδες τὸ κά-
θε κλῆμα, ἔλεγε ὁ διευθυντὴς ἐνθου-
σιασμένος. Πόσα ὅμως θὰ τοῦ ἀφίναμε
ἐμεῖς ὡς τὸν τρύγο;

Όστόσο εἶχε πάρει τὰ μέτρα του,
εἶχε βάλει δραγάτες στὸν Παλιόπυργο,
ἕνα χάλασμα ἀπὸ πᾶν ἀπὸ τὸ μεγάλο
ἀμπέλι. Κι' εἶναι γνωστὸ ὅτι ὁ δραγά-
της εἶναι ὁ πὸν ἐπίφοβος ἄνθρωπος τοῦ
κόσμου. Ἐχει ὅπλο και μπάμ! σὲ σκο-
τώνει ἂν τοῦ καπνίσει. Γιὰ ἕνα τσαμπὶ
σταφύλι! Σὰν τὸ σκυλὶ στάμπέλι, πὸν
λέει ὁ λόγος.

Τὰ φοβερά αὐτὰ σκᾶγια μᾶς σταμα-
τοῦσαν. Ἀλλὰ πάλι ήταν κάτι μοσχάτα
με ρόγες μεγάλες σὰ μπουρνέλλες, και
κάτι ροδίτες σὰν ρόδινα πετράδια, και
κάτι φιλά σταφύλια σὰ σταγόνες μαρ-
γαριτάρι. (Τὸ τέλος στὸ ἐρχόμενο)

ΜΙΧ. Δ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑ·ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Η ΜΗΤΕΡΑ ΜΟΥ

Αγαπητοί μου,

ΜΑΘΑΤΕ από τη Διάπλασι το θάνατο της μητέρας μου. Πέθανε στη Ζάκυνθο αφού πέρασε και τα ενενήντα της χρόνια. Ο Θεός, που ήξερε τί ήταν για μένα αυτή η Μητέρα και πώς έτρεμα για τη ζωή της, μου έκαμε τη χάρη να μου τη διατηρήσει ως τα βαθιά αυτά γεράματα που ο θάνατος, έρχομενος φυσικά, καθαυτό σαν ένα μοιραίο τέλος, δεν έχει τον σπαρταρισμό εκείνον του πρόωρου, του ξαφνικού, του απροσδόκητου. Κι' όμως! η μητέρα είναι πάντα τόσο γλυκειά, κι' ο χωρισμός του θανάτου τόσο πικρός, που δεν ξέρω τί θαύδινα, αν ήταν τρόπος να μη τον δοκίμαζα ποτέ...

Ευτύχησα γάχω, παιδιά μου, μία μητέρα εξαιρετική. Ήταν γυναίκα με μεγάλη ευφυΐα, με πλατειά μόρφωση και με χριστιανικές καθαυτὸ ἀρετές. Στη Ζάκυνθο, όπου είχα εγκατασταθεί μετά το γάμο της, — ήταν από την Πόλη, Φαναριώτισσα, — συναναστρεφόταν ανθρώπους απ' όλες τις κοινωνικές τάξεις. Κι' η αριστοκράτισσα πήγαινε στο σπίτι της όπως κι' η γυναίκα του λαού. Μά η μητέρα μου δεν έκανε διάκριση. Τὸν ἄνθρωπο μόνο κοίταζε. Κι' αν η φτωχή φάνταν το άξιζε, τη δεχόταν και την τιμούσε όπως και την κοντέσσα. Όταν ήμουν μικρός, και σαν παιδί λιγάκι επιπασμένος, αυτό μ' επέριεζε. Κι' όμως τί μάθημα που ήταν για μένα, και πόσο το ξετίμησα αργότερα! Μ' έμαθε να μην κοιτάζω κι' εγώ παρά τὸν ἄνθρωπο, — ποτέ τὰ ρούχα του! — και ν' αναγνωρίζω πώς ανθρώπινη ψυχή, όταν είναι πράγματι ανθρώπινη, έχει πάντα την ίδια αξία κι' απαιτεί την ίδια τιμή, σε οποια κοινωνική σφαίρα κι' αν ανήκει.

Αυτό τὸ βλεπα και στη μητέρα μου την ίδια. Γιατί κοινωνικῶς τί ήταν κι' αυτή; Γυναίκα ἐνὸς μικροῦ ἐμπορίου. Δεν καθόταν σε κανένα παλάτι, παρά σ' ένα κοινότατο σπίτι αστικό. Κι' όμως, καθώς σας είπα, είχε φίλες κοντέσες. Πήγαινε στα παλάτια τους, τις δεχόταν στο σπίτι της. Κι' αν ξέρω τ' αριστοκρατικά εκείνα «έσωτερικά» και τὰ συνήθια, που τὰ περιγράφω στα ζακυνθινά μου διηγήματα, είναι γιατί, σαν ήμουν μικρός, η μητέρα μου μ' έπαιρνε μαζί της στις βίσιτές της. Πώς λοιπόν οι μεγάλες εκείνες κυρίες συναναστρεφόταν με τόσο τιμή κι' αγάπη μὲν ἄπλη ἐμπορία; — Γιατί κι' εκείνες, παιδιά μου, κοίταζαν τὸν ἄνθρωπο, τη γυναίκα τη γραμματισμένη, την έξυπνη και την ενάρετη. Και πώς καταδέχονταν ένα κοινότατο αστικό σπίτι; Γιατί

τὸ κατοικοῦσε αυτή, τὸ κυβερνοῦσε αυτή, τὸ στόλιζε αυτή, κι' ὅσο μικρὸ κι' ἂν ήταν, είχε τη σφραγίδα της.

Ὡ, ναί! ήταν πολύ διαφορετικό τὸ σπίτι της μητέρας μου, ἀπὸ τὰ ἄλλα σπίτια, και πλουσιότερ' ἀκόμα. Είχε ένα μεγάλο ἀνθόκηπο που τὸν καλλιεργούσε ἡ ἴδια· είχε κι' ἕναν ἄλλον με ἄνθη πνευματικά: μὴ διαλεχτὴ βιβλιοθήκη. Οἱ Ἕλληνες κλασικοί γέμιζαν πολλά ράφια, ἔπειτα οἱ Γάλλοι, και κλασικοί και νεώτεροι. Και τόμοι περιοδικῶν, και λεξικά, κι' ἀπ' όλα. Γιατ' ἡ μητέρα μου ήξερε στην ἐντέλεια και τὰ ἑλληνικά και τὰ γαλλικά. Είχε μὴ γερὴ παιδεία, ἀν και δὲν πήγε σε σχολεῖο ποτέ της. Στο σπίτι της, στο πατρικό της σπίτι, στην Πόλη, τὰ ἔμαθε όλα με δασκάλες, με δασκάλους και μονάχη της. Τ' ἀδελφία της, — είχαν ἕναν ἀδελφὸ Δεσπότη, τὸν Χαλκηδόνος Καλλίνικο, κι' ἄλλον φαρμακοποιὸ τὸ Νικόλαο Θωμά, που τὸ φαρμακείο του υπήρχε ἀκόμα στο Φανάρι, — βλέποντας τη μεγάλη της κλίση στὰ γράμματα, της παρείχαν όλα τὰ μέσα για νὰ μαθαίνει. Κι' ὁ κυριότερος δάσκαλός της στάθηκε ὁ περίφημος Ἡλίας Τανταλίδης, ὁ ποιητής, που ήταν και θεολόγος και φιλόλογος. Σ' ἕνα του βιβλίο μάλιστα, με τὸν τίτλο «Ἰδιωτικά Στιχουργήματα», ὑπάρχει κι' ἕνα ποίημα ἀφιερωμένο στη μαθήτριά του Εὐθαλία Θωμά. Της τὸ γράψε όταν ἐπρόκειτο ν' ἀνοίξουν τοὺς Ἕλληνες ποιητές, νὰ ἐντυπύσουν «στο Μάιο της κλασικῆς Ἑλλάδος», — ἔτσι ὀνομάζει την ἑλληνική ἀκμή, — που κἀθε κλάδος της είναι ἄνθος και κάθε ἄνθος ἀνθόνι:

Ἦς ἄνθος μὲν πᾶς κλάδος,
Πᾶν δ' ἄνθος ἀνθῶν.

Εἶχα λοιπὸν μὴ μητέρα σοφὴ. Αὐτὴ μ' ἔμαθε τὰ πρῶτα γράμματα. Κι' όταν πήγα στο σχολεῖο, ἐξακολοθούσε νὰ με προγυμνάσει ὡς που τελείωσα τὸ Γυμνάσιο. Στὰ γαλλικά μάλιστα και στ' ἀρχαῖα ἑλληνικά, τὴ συμβουλευόμουν κι' ἀφοῦ ἔγινα φοιτητής: «Μητέρα, ποια νοῦ είναι αὐτὸ τὸ ρητό;... Μητέρα, τί σημαίνει αὐτὴ ἡ φράση;» Κι' ἡ μητέρα μου ήξερε πάντα και μούλεγε. Γιατ' είχε και μὴ μεγάλη μνήμη. Θυμόταν ἀπέξω ἑκατοντάδες στίχους τοῦ Ὀμήρου και τοῦ Ρακίνα. Κι' ἄμα διάβαζε μὴ φορὰ κάτι τί, δὲν τὸ ξεχνούσε ποτέ. Ὡς τὰ ὀγδόντα της χρόνια, που διατηροῦσε ἀκέραιες τὶς πνευματικὲς της δυνάμεις, δὲν εἶχα πάψει νὰ ζητῶ τὴ συμβουλὴ της και τὴν ὁδηγία της. Κι' ἐννοεῖται, ὄχι μόνο στὰ φιλολογικά. Σὲ όλα. Μπορὼ μάλιστα νὰ πῶ πὺς πὺς πολὺτιμες ήταν γὰ μένα οἱ συμβουλές της στὰ πράγματα τοῦ κόσμου, σὶς περιστάσεις της ζωῆς. Μὲ τὴν πείρα της, με τὴ σοφία της, με τὴ στοργή της, με τὴν καλοσύνη της, με τὴν ψυχικὴ της

εὐγένεια, ήξερε πάντα νὰ με ὁδηγή, νὰ με παρηγορή, νὰ με στηρίξη, νὰ με ἡσυχάζει. Στὴ θλίψη μου, στὴ δυστυχία μου, περιμένα πάντα με ἀγωνία ἕνα γράμμα της μητέρας μου. Κι' ἄμα τὸ λάβαινα, γινόμεναι πάλι χαρούμενος κι' εὐτυχισμένος.

Φαντάζεται τώρα καθένας πόσο ἀγαποῦσα μὴ τέτοια μητέρα. Κι' ὅμως — συλλογιέμαι τώρα, — δὲν τὴν ἀγαποῦσα τόσο παρὰ γιὰτ' ἦταν ἡ μητέρα μου. Οὔτε γὰ τὴν ἐξυπνάδα της, οὔτε γὰ τὴ σοφία της, οὔτε γὰ τὰ τόσα της ἄλλα χαρίσματα. Παρὰ γὰ τὴ στοργή της τὴ μητρική. Και συλλογιέμαι ἀκόμα πὺς τὸ ἴδιο θὰ τὴν ἀγαποῦσα κι' ἂν ἦταν ἡ πὺ ἀπλή κι' ἡ πὺ ἀγράμμητη γυναίκα. Γιατί ὅ,τι κι' ἂν ἦταν, και τ' ὄνομά της νὰ μὴν ήξερε νὰ γράφει, τὴν ἴδια στοργὴ θάχε γὰ μένα. Θάταν πάντα ἡ Μητέρα. Και κάθε Μητέρα είναι τὸ ἴδιο ἀγαπητὴ, λατρευτὴ, σεδαστὴ, ἱερὴ γὰ τὸ παιδί της, εἴτε τὸν Ὀμηρὸ και τὸν Ρακίνα διάβαζε στὰ νιάτα της, εἴτε τὸν «Ἐρωτόκριτο» και τὴ «Θυσία τοῦ Ἀδράμ»...

Σας ἀσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΔΙΕΤΕΙΣ ΔΙΑΚΟΠΑΙ

(Μυθιστόρημα ὑπὸ Ἰουλίου Βῆν)

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Κάθε ἄποικος θὰ ἔγραφε σ' ἕνα ψηφοδέλτιο τὸ ὄνομα ἐκείνου που ήθελε, και θὰ ποφάσιζε ἡ πλειοψηφία. Κι' ἐπειδὴ ἡ ἀποικία είχε δεκατέσσερα μέλη, — ὁ καίμενος ὁ Μόκος, σὰ μαῦρος, δὲν είχε ἀξιώσεις γὰ δικαίωμα ψήφου, — ἐκείνος που θὰ ἐκλεγόταν ἔπρεπε νὰ συγκεντρώσει «τὸ ἥμισυ τῶν δεκατεσσάρων πλεόν ἐνός», δηλαδὴ ὀκτώ.

Ἰδοὺ τώρα τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ψηφοφορίας:

Μπριάν	ψήφους 8
Δόνιφαν	» 3
Γόρδων	» 1

Γιατί οὔτε ὁ Γόρδων οὔτε ὁ Δόνιφαν θέλησαν νὰ ψηφίσουν· κι' ὁ Μπριάν ψήφισε τὸν Γόρδων.

Ἀμ' ἄκουσε τέτοιο ἀποτέλεσμα, ὁ Δόνιφαν δὲν μπόρεσε νὰ κρύψει τὴν ἀπορία του και τὴν ἀγανάκτηση. Ἀκοῦς ἐκεῖ, τὰ παλιόπαιδα! Νὰ μὴν ἐκλέξουν αὐτόν, παρὰ νὰ προτιμήσουν ἕνα Γάλλο!

Ὁ Μπριάν ἐπίσης ἀπόρησε, γιατί δὲν περιέμενε ποτέ νὰ ἐκλεχθῇ. Στὴν ἀρχὴ μάλιστα σκέφθηκε νὰ δώσῃ τὴν παραίτησή του. Ἐπειτα ὅμως ἄλλαξε γνώμη, γιατί θυμήθηκε τὸν ἀδελφὸ του... Και φώναξε:

— Συνάδελφοί μου, σας εὐχαριστῶ γὰ τὴ μεγάλη τιμή. Δέχομαι!

Ἔτσι, ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκείνη, γὰ ἕνα χρόνο, πρέδρος, ἀρχηγὸς τῆς ἀποικίας ἦταν ὁ Μπριάν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΘ'.

Δριμὺς χειμῶνας. — Παγοδρομίες. — Ἀπειθία τοῦ Δόνιφαν και τοῦ Κρός. — Ἡ ὁμίχλη. — Μαῦρα σημάδια.

Τὶς πρῶτες ἡμέρες τοῦ Ἰουλίου τὸ ποτάμι ἄρχισε νὰ παγώνη. Τὸ θερμόμετρο ἔδειχνε 20 βαθμούς κάτω ἀπ' τὸ μηδέν, ὡστε σὲ λίγο θὰ πάγωνε κι' ἡ λίμνη.

Τὸ χειμερινὸ πρόγραμμα ἄρχισε νὰ ἐκτελεῖται ὅπως και τὸν περασμένο χρόνο. Ὁ Μπριάν ἐπέδλεπε τὴν τήρησή του, ἄλλα χωρὶς νὰ κἀνῃ κατάχρηση τῆς ἐξουσίας του. Ὅλοι τὸν ἀκούγαν πρόθυμα και πρῶτος ὁ Γόρδων ἔδινε τὸ παράδειγμα.

Τρεῖς-τέσσερις ἡμέρες, κατὰ τὸ πρῶτο δεκαπενθήμερο τοῦ Αὐγούστου, τὸ θερμόμετρο κατέβηκε στοὺς τριάντα. Οἱ μικροὶ δὲν ἔβγαιναν πιά ἔξω καθόλου. Μόνο οἱ μεγάλοι, γὰ νὰ συντηροῦν τὶς θερμάστρες τοῦ κτηνοτροφείου και τῶν ἄλλων ἐξαρτημάτων.

Ἀλλὰ τὸ μεγάλο κρύο δὲν ἐδάσταζε πολὺ. Σιγά-σιγά τὸ θερμόμετρο ἄρχισε νὰνεβαίνει. Κι' ἄμα ἔφθασε ὡς τοὺς 7 βαθμούς, — πάντα, ἐννοεῖται κάτω ἀπ' τὸ μηδέν, — ἐσταμάτησε. Τότε τὰ παιδιά ἄρχισαν νὰ βγαίνουν, νὰ ἐργάζονται κι' ἔξω, νὰ ἐπισκέπτονται τὶς παγίδες, που τοὺς ἔδιναν σχεδὸν κάθε μέρα φρέσκο κρέας.

Μὴ ἀπὸ τὶς κοινότερες και τὶς ἀγαπτότερες διασκεδάσεις, στὰ βόρεια κλίματα, είναι κι' ἡ παγοδρομία. Κι' ὁ Μπριάν σκέφθηκε νὰ τὴν προσθέσῃ στο πρόγραμμα. Ἡ λίμνη ἦταν πολὺ κατὰλληλη κι' ὁ Βάξτερ κατάφερε νὰ κατασκευάσῃ πρόχειρα μερικὰ ζευγάρια παγοπέδιλα (πατίνια).

Φαντασθῆτε τὴ χαρὰ τῶν παιδιῶν γὰ τὴν καινούργια αὐτὴ διασκέδαση. Ποῖς λίγο, ποῖς πολὺ, ὅλοι ήξεραν νὰ παγοδρομοῦν. Στὶς 25 Αὐγούστου, κατὰ τὶς 10 τὸ πρωί, ὁ Μπριάν, ὁ Γόρδων, ὁ Σέρβης, ὁ Γέγκινς κι' ὁ Ζάκ πήγαν στὴ λίμνη νὰ τὴν ξετάσουν, νὰ ἴδουν που ἦταν πὺς πυκνὸ τὸ στρώμα τοῦ πάγου και νὰ διαλέξουν τὸ καταλληλότερο μέρος. Στὴ σπηλιὰ ἔμειναν οἱ μικροὶ με τὸ Μόκο και τὸν Πιστό.

Ὁ Μπριάν είχε πάρει μαζί του μὴ μικρὴ σάλπιγγα τοῦ πλοίου γὰ νὰ συναθροίξῃ τοὺς συντρόφους του ἂν ἀπομακρύνονταν πολὺ στὴν ἀπέραντη ἐκείνη λίμνη. Ὁ Δόνιφαν κι' ὁ Κρός είχαν πάρει και τὰ τουφέκια τους.

Τρία ὀλόκληρα μίλλια χρειάστηκε νὰ προχωρήσουν γὰ νὰ βροῦν τὸ κατὰλληλο μέρος. Ἐκεῖ ὁ Δόνιφαν, ὁ Κρός κι' ὁ Ζάκ ἄρχισαν νὰ παγοδρομοῦν. Ὅλοι ἦταν καλοὶ παγοδρόμοι, μὰ ὁ Ζάκ τοὺς ξεπερνοῦσε και στὴν ταχύτητα και στὴ δεξιότητα με τὴν ὁποῖαν ἐχάραττε πάνω στὸν πάγο καμπύλες κανονικότητας και πολύπλοκες.

Ὁ Μπριάν κι' ὁ Γόρδων, που δὲν ἦταν πολὺ γυμνασμένοι, ἐπέδλεπαν τοὺς ἄλλους και δὲν ἔπαυαν νὰ τοὺς συσταίνουν νὰ είναι προσεκτικοί. Σημειώθηκαν, ἐννοεῖται, και μερικὰ πεσίματα, ἄλλα δὲν ἦταν παρὰ γὰ γέλια.

Ὁ Ζάκ δὲν ἔπρεσε οὔτε μὴ φορὰ. Κι' ἦταν θαῦμα νὰ τὸν βλέπῃ κανεῖς πὺς γλυστροῦσε στὸν πάγο ἐμπρός, πίσω, μετὰ δυὸ πόδια, μετὰ τὸ ἕνα, ὀρθὸς ἡ σκυφτός, διαγράφοντας κύκλους κι' ἑλλείψεις με ἀκρίβεια μαθηματική. Ὁ Μπριάν χαιρόταν πολὺ που ἔβλεπε ἐπιτέλους τὸν ἀδελφὸ του νὰ παίζει με τὰ ἄλλα παιδιά και νὰ διακρίνεται. Ὁ Δόνιφαν ὅμως αἰσθάνθηκε κάποια ζήλεια γὰ τὴν ὑπεροχὴ τοῦ Ζάκ. Κι' ἀπομακρύνθηκε ἀπὸ

Βλέπω ἀγριόπαπες ἐκεῖ πέρα... διακρίνεται; (Σελ. 373, στ. β')

τὴν ὄχθη, όπου παγοδρομοῦσαν οἱ ἄλλοι, κι' ἔγνεψε τοῦ Κρός νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ.

— Ε, Κρός, τοῦ εἶπε, βλέπω ἀγριόπαπες ἕνα σωρὸ ἐκεῖ πέρα... διακρίνεις;

— Ναί.

— Ἐχεις τὸ τουφέκι σου, ἔχω τὸ δικό μου, πάμε λοιπὸν νὰ τὶς κυνηγήσουμε. Κι' ἀπομακρύνθηκαν οἱ δυὸ τους ὡς μισὸ μίλλι, κυνηγώντας τὰ πουλιά που πετοῦσαν στὴν ἐπιφάνεια.

— Ποῦ πάνε αὐτοί; ρώτησε ὁ Μπριάν ὅταν τοὺς εἶδε νὰ φεύγουν.

— Νὰ κυνηγήσουν βέβαια, τοῦ ἀποκρίθηκε ὁ Γόρδων. Ἡ μανία, βλέπεις, τοῦ κυνηγιοῦ...

— Πές καλύτερα ἡ μανία τῆς ἀπειθείας και τῆς παρακοῆς! εἶπε ὁ Μπριάν. Δὲν τοὺς εἶπα γὰ μὴν ἀπομακρύνονται πολὺ; Ὅλοι μᾶχουσιν. Ὁ Δόνιφαν ὄχι.

— Λές, Μπριάν, νὰ ἔχουν κανένα φόβο; — Ἐέρω κι' ἐγώ; Πάντα ἀπερίσκεπτα είναι. Ἰδές! Αὐτοὶ χάθηκαν κιόλα!

Πραγματικῶς, ὁ Δόνιφαν κι' ὁ Κρός μόλις διακρίνονταν σὰ δυὸ μαῦρα σημάδια στὸν ὀρίζοντα τῆς λίμνης.

Και νὰ, κατὰ τὶς 2 μετὰ τὸ μεσημέρι, ὁ ὀρίζοντας σκεπάστηκε ἀπὸ ὁμίχλη πυκνὴ. Ὁ Δόνιφαν κι' ὁ Κρός δὲν είχαν γυρίσει. Κι' ἡ ὁμίχλη ἐμπόδιζε τοὺς συντρόφους της νὰ ἴδουν που βρίσκονται. Ὁ Μπριάν ἀνησύχησε πολὺ.

— Ἐγινε κείνο που φοβόμουν! φώναξε. Τώρα πὺς θὰ βροῦν τὸ δρόμο τους αὐτοί;

— Σάλπισε!... σάλπισε!... τοῦ εἶπε ὁ Γόρδων.

Τρεῖς φορὲς ἐσάλπισε ὁ Μπριάν, μὰ στὴ χάλκινη αὐτὴ φωνὴ που ἔσχιζε τὸ διάστημα, δὲν ἀποκρίθηκε ἄλλη καμμιὰ. Ἄν τὴν ἀκούγαν ἐκεῖνοι, δὲν θὰ πυροβολοῦσαν; Θάχαν λοιπὸν ἀπομακρυνθεῖ πάρα πολὺ, οἱ ἀσυλλόγιστοι. Κι' ἡ ὁμίχλη πύκνωνε ὀλοένα, και σὲ λίγο ἡ λίμνη δὲν θὰ φαινόταν πιά...

Ὅλα τὰ παιδιά είχαν μαζευθεῖ γύρο στὸν ἀρχηγό. Κάποιος τώρα ἔπρεπε νὰ τρέξῃ πρὸς τὸ μέρος όπου είχαν ἐξαφανισθεῖ οἱ δυὸ ἐκεῖνοι, και νὰ προσπαθήσῃ νὰ τοὺς συνάξῃ με σάλπισματα.

— Ἐγὼ πηγαίνω! εἶπε ὁ Βάξτερ.

— Κι' ἐγώ! εἶπε ὁ Γόρδων.

— Κανείς! εἶπε ὁ Μπριάν. Θὰ πάω ἐγώ.

— Ὅχι! φώναξε τότε ὁ Ζάκ. Αὐτὸ είναι δουλειὰ δική μου.

— Καλά! ἀποκρίθηκε ὁ Μπριάν.

Κι' ἔδωσε τὴ σάλπιγγα στὸν ἀδελφὸ του, που ὀρμησε σὰ βέλος, γλυστρώντας στὴ λίμνη με τὰ πατίνια του.

Σὲ λίγο ἔγινε ἀφαντος.

Γὰ κάμποση ὥρα, ὁ Μπριάν κι' οἱ ἄλλοι ἄκουγαν τὰ σαλπισματά του· ἔπειτα ὅμως ἔπαψαν ν' ἀκούγονται κι' αὐτά.

Πέρασε μισὴ ὥρα χωρὶς ν' ἀκουσθῇ οὔτε σάλπισμα, οὔτε πυροβολισμός.

— Καί τί θὰ γίνουν κι' οἱ τρεῖς, ἂν νυχτώσῃ πρὶν γυρίσουν; ρώτησε ὁ Βάξτερ — Ἄν εἶχαμε τουλάχιστο τουφέκια και μετς, εἶπε ὁ Σέρβης, ἴσως...

— Ναί, ναί! φώναξε ὁ Μπριάν. Ἀς τρέξουμε στὴ σπηλιὰ νὰ πάρουμε τὰ δόπλα μας! Παιδιά, μὴ χάνουμε καιρό!

Πρὶν περάσει ἄλλη μισὴ ὥρα, τὰ παιδιά ἦταν στὴ σπηλιὰ. Ὁ Οὐίλκοξ κι' ὁ Βάξτερ γέμισαν δυὸ τουφέκια και πυροβόλησαν πρὸς τὸ ἀνατολικά.

Τίποτα πάλι δὲν τοὺς ἀποκρίθηκε. Κι' ἡ ὥρα ἦταν τρεῖς και μισή, κι' ὁ ἥλιος κατέβαινε, κι' ἡ ὁμίχλη είχε πυκνώσει τόσο, που τίποτε πιά δὲν φαινόταν στὴν ἐπιφάνεια τῆς λίμνης.

— Τὸ κανόνι, παιδιά! φώναξε ὁ Μπριάν.

— Ναί, ναί! τὸ κανόνι!

(Ἀκολουθεῖ) Μεταφρ. Π. Ι. Φ. και Γρ. Ξ.

μόνον μὴν ἐξακρίβησεν τόσον κειρό
νὰ μοῦ γράψῃς. **Ἀετὸν** (ἰδὲς τί
γράφω σήμερον γὰρ τὴν Σελίδα· δὲ
ἐλθὼς καὶ μὴν φορὰ σὺ γράψῃς
μου, μπόρῃς νὰ ζητήσῃς τὸν κ.
Φ. καὶ νὰ τοῦ σφίξῃς μιὰ σιγμὴ
τὸ χέρι, ἀφοῦ τόσο τὸ ἐπιθυμῇς).
Γαοκῶνον (εὐχόμεν νὰ μείνῃς «ἐ-
τρωτας» γὰρ πάντα). **Πληρωμένο**
Πουλάκι (χαίρω πού πέρασες τό-
σον καλὰ τὸ καλοκαίρι). **Υβόνην**
(αὐτὸ δὲν τὸ καταλαδίνω· πῶς
μπορεῖ γὰρ ὑπάρχειν λάθη σὲ μερι-
κὰ φυλλάδια καὶ νὰ μὴν ὑπάρχουν
σὲ ἄλλα; ἐκ-ὅς· πᾶς ἂν ὁ τυπο-
γράφος τύπωνε μερικά ἀδιόρθωτα
κι' ἐπειτα ἐκκμε τις διορθώσεις
κι' ἐξακολούθησε τὸ τύπωμα). **Δά-
φι τῆς Ἀρετίμης** (πολὺ ὥρατο
τὸ γράμμα σου γὰρ τοὺς ἀγῶνες·
ναί, νὰ φυλάξῃς τίς δυνάμεις σου γι'
ἄλλα χρόνια). **Πιτσιρῖκον** τοῦ
Ἀργενίου (εἶναι καὶ ἄλλοι στὸ
Ἀργένιο· θὰ προκηρῶ καὶ δια-
γωτισμὸ Ζωγραφικῆς). **Μελαχροι-
νὴν Κυπριοπούλαν** (δὲν εἶν' εὐ-
κόλο, δυστυχῶς, νὰ σὲ πληροφο-
ρήσω γὰρ τίς λύσεις). **Ἀκρίταν**
(πολὺ ὥρατο τὸ γράμμα σου μὲ τὴν
Ἑδσα· δὲν θ' ἀργήσῃς πάλι τόσο
νὰ μοῦ γράψῃς!). **Διψῶσαν Νεο-
λαίαν** (ἐκαμῃς πολὺ καλὰ πού τ'
ἀποφάσις· γράφε μου). **Μποῦμ**
(γράφῃς μου καὶ μὴν... τριπελά-
ζῃς). **Ἀνθούλαν** (μοῦ εἶναι ἀδυ-
νατο, ἀγαπήνῃ μου, νὰ σ' εὐχαρι-
στήσω). **Ροδοδάφνην** (ἐξήγησα
στὸ προηγούμενο φυλλάδιο γὰρ πῶς
λόγο ἢ ἀπονομή τοῦ Βραβείου γί-
νεται κατ' αὐτὸν τὸν τρόπο· μιὰ
μικρὴ ἀδικία ἀποτρέπει μιὰ μεγα-
λύτερη). **Ἡρώϊκον Δάβαρον** (τὸ
Δικτυωτὸν... γίνεται ὅπως τὸ
βλέπεις· ἄμυ δηλαδὴ συγκρίνεις
ἐνα μὲ τὴν λύση τοῦ θὰ καταλάβῃς
ἀμέσως· ἢ μόνη δυσκολία εἶναι νὰ
βρῇς λέξεις πού νὰ συμπλέκωνται
ἐταί· ἄλλ' αὐτὸ δὲν διδάσκειται...)
Διγυμνιστοπούλαν (νὰ τὰ ἐκκο-
πήσῃς λοιπὸν τὰ τετραδάκια σου·
σοῦ ἔστειλα ἄλλα ἐννέα· πολὺ μ'
εὐχαρίστησε τὸ γράμμα σου· εἶχα
νὰ λάβω τόσον κειρό!). **Κύριον**
Χ. (ἢ κρεμάστρα ἢ τὸ κρεμαστό· ἀπὶ
στὴν ἀρχαία λέγεται κρεμάστρα).
Ἀγ. Ἀγ. (καὶ τὸ «Π. Πνεύμα»
πού ἀναφέρεις, εἶναι πονηριὰ μι-
κροῦ παιδιοῦ· ἀδιάφορο ἂν ἢ μη-
τέρα του, γὰρ νὰ τὸ μάθῃ, τοῦ τὴν
ἀνταποβῇ· ἀσχετὸς ἐπισημ. οἱ ἀ-
γνὲς αἰσθηματικὲς φιλίες τοῦ Τζάκ
μὲ τὴν Σελίαν, τῆς Ἀνθούλας μὲ
τὸ Γιάννη, τῆς Κόρης τοῦ Γερο-
θωμᾶ κτλ. μ' ἐκεῖνο πού ἐννοεῖ ἢ
φράση «ιστορίε γεμάτες ἔρωτα καὶ
πάθος»· ἄλλα τὰ μάτια τοῦ λαγοῦ
κι' ἄλλα τῆς κουκουδάκιας!).
Ἀθαν. Ζωγράφ. (διὰ τὴν ἀλλαγὴν
τῆς διευθύνσεως ὀφείλεις δρ. 5').
Μεγάλην Ἑλλάδα (ἐλαβὼ εὐχα-
ριστῶ, ἔστειλα καὶ 4 τετραδάκια).
Μυρόλουστην (ἔστειλα τὸ Πέντα-
θλον παρετάθη ἕως 30 Ν/βρίου).
Εἰφομάχον (εὐχαριστῶ πολὺ γὰρ
τὰ καλὰ σου λόγια· ἔστειλα 26 τε-
τράδια). **Ἀγωνιστὴν, Ἀκούρδι-
στο Ρολόι, Ἀναγεννηθεῖσαν**
**Ἑλλάδα, Ἡλιόλουστην, Ταξι-
διόρικο Κῶμα, Ἡβην, Ναύαρχον**
Κανάρον κτλ. κτλ.
**Σκουπίσαν, Κων. Δ. Σμυρ-
νιώτην, Ἐγὼ εἰμ' Ἐγὼ, Ἀφρ-**

**νισμένο Ἀλογάκι, Μάρθαν Ἰω-
νὰ Σακκῇ, Νίχον Τσακουμά-
κον, Μελαχροινούλαν** (ἔστειλα.)

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἐλαβὼ μετὰ
τὴν 9 Ὀκτωβρίου θάπαντήσω στὸ
ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ 24ου Διαγωνισμοῦ.

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι 13 Δεκεμβρίου.

678. **Δεξιόγραφος**

Νὰ μυριστῇς κρασί τὴ μύτη σου

[ἂν φέρῃς

Κοντὰ στὴν πόλη πού γινε τὸ

Θὰ ξεπροβάλλῃ ἀμέσως μπουρλο-

[τιέρης,

Νὰ μὴν ἀφήσῃ Τοῦρκο πούχε

[ταῖμα.

Πάνθει· Ἀβραδάτου

679. **Συλλαβογράφος**

Εἰμ' ἓνας γιὸς τοῦ Ἰακώβ.

Σὺ ὅμως μ' εὐκολία

Μοῦ βάσεις μιὰν ἀόριστη

Κοντὰ μου ἀντωνυμία,

Καὶ κάνεις κάποιον ποιητὴ

Τρανό ἀπ' τὴν Ἰταλία.

Εὐτυχία Κυζικηνῶ

680. **Τονόγραφος**

Ἐχω στὴ μέση μου ἓνα ρῶ

Καὶ συμπεραίνω καὶ ἀπορῶ...

Τὸν τόνο τώρα ἂν μοῦ εἴρῃς,

Σὲ καταριέμαι πού θὰ φέρῃς!

Μίνα Στεφοπούλου

681. **Δίνιγμα**

Φυσῇ τὸ ἀρσενικό μου καὶ σφυ-

[ρίζει

Μὲ τὴν πνοὴ τοῦ πότε κραῖ, πό-

τε ζεστή.

Τὸ θηλυκό μου βλέπεις νὰ γυρίζῃ

Κι' ἀτέλειωτη νὰ ξετυλίγεται

[κλωστή.

Κρυκουναροθερμένους

682. **Πυραμῖς**

+

* + *

* * + * *

* * * + * * *

* * * * + * * * *

Ὁρίζονται ἐκ τῶν ἄνω· σύμ-

φωνον· πρόθεσις· ὅ,τι σὲ τρέ-

φει· εἰς ὅ,τι προβαίνει εἴτε φρό-

νιμον εἴτε ἀπονενομημένον· ἀρ-

χαῖος ἱατρός. Καθέτως οἱ σταυ-

ροὶ δυστυχῆς μητέρα.

Μιμῆζα

683. **Ἐπιγραφή**

Υ Ο Τ Α

Π Ο Υ Ι

Υ Ρ Γ Κ

Σ Τ Η Σ

Ἐπιγραφή μυθιστορήματος.

Πριγκίπισσα Πολέττα

684-688. **Μαγικὸν Γράμμα**

Τὴν ἀνταλλαγὴ ἐνὸς γράμμα-

τος ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεων

δι' ἐνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐ-

τοῦ, νὰ σχηματισθοῦν ἄνευ ἀ-

ναγραμματοσμοῦ ἄλλαι τόσαι λέ-

ξεις:

πόθος, αἶρα, χάος, Αἰήτης,

καλός.

Μοκικό

689. **Διπλὴ Ἀκροστιχὶς**

Τὰ μὲν ἀρχικά τῶν κάτωθι

ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν

Ἀθηναῖον οἷτορα, τὰ δὲ τρίτα

ὀμηρικὸν βασιλεῖα:

1. Φυτόν χρήσιμον· 2. Μέρους

τοῦ ἀνθρώπου· 3. Ἀρχαία πόλις· 4.

Ἐπιστῆμη φιλόναρθος· 5. Ἐ-

πίθετον χαρακτηρίζον, εἰς τὴν

Γραμματικὴν πολλὰ ὀνόματα καὶ

ρήματα· 6. Ἀλλή ἀρχαία πόλις.

Ἀκούριστο Ρολοῖ

690. **Φωνηεντόλιπον**

κ - π - θ - σ - τ - π - λ - σ - σ - σ - τ

Ὀδυσσεὺς Ἀνδροῦτος

691. **Γρίφος**

1

εἰς εἰς εἰς Β α 1 φ 1

εἰς εἰς εἰς Β 1 φ 1

1

Μελαχροινὴ Κυπριοπούλα

Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

692. **Métagramme**

Pierre precieuse que l'homme

Gherche aux profondeur de la

[mer;

En changeant une lettre, je

[prend

Des ailes et je vole dans l'air.

(Πρωτότυπον) Ἀντιγόνη

693. **Sans Voyelles**

Q - vvr - vvr

Ἄγνωστη

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσ. τοῦ φύλ. 31

470. Τόκιον (τό, κύων).— 471.

Κατάνη (κατὰ, νῆ).— 472. Λίνος-

οἶνος.— 473. Ὁ φακός, ἡ φακὴ.

474. Ι Α Π Ε Τ Ο Σ 475. Ο Ι Δ Ι -

Α Ρ Α Μ Ι Σ Π Ο Υ Σ (ἴδι-

Π Α Ρ Ο Σ ος, δίπνου,

Ε Μ Ο Σ πούς, ὑπό,

Τ Ι Σ σποδός.) —

Ο Σ 476. Ἐκατόν

Σ (10×6+10×

4).— 477. ΑΘΗΝΑΙ (Ἀθῆνον,

φθινόπωρον, ἀλῆθης, ἀγενής,

ἀθάνατος, σκοτεινός).— 478.

Στοῦ κουφοῦ τὴν πόρτα ὅσο θέ-

λεις βρόντα.— 479. Ἡ ἔξις κό-

ρον γεννᾷ, ἔξις κόρον, οὐκ ἐν

α.)— 480. VERBOSITÉ (V-eau,

E-lire, R-ail, B-luette, O-rai-

son, S-ole, I-lot, T-errer, E-

tirer.)— 481. La mer, la mère,

l'amer.

ΕΡΓΑ ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ

ΠΩΛΟΥΜΕΝΑ

Εἰς τὰ ΓΡΑΦΕΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

(Ἀπὸ τοὺς ἐν παρενθέσει ἀριθμοὺς, ὁ πρῶ-

τος εἶναι τὰ ταχυδρομικά τοῦ Ἐσω-

τερικοῦ καὶ ὁ δεύτερος τοῦ Ἐξωτε-

ρικοῦ).

Ἀδελοφύλα μου, δρ. 20 / 5,50 καὶ 7,50.

Ἀναδομένη, δρ. 25 / 6 καὶ 8,50.

Δὲν εἰμ' ἐγὼ, δρ. 20 / 5 καὶ 7.

Φεατρὸν, Τόμος Β' δρ. 40 / 6,50 καὶ 9.

Τόμος Γ' δρ. 30 / 6 καὶ 7,50.

Ἰσαβέλλα, δρ. 25 / 5 καὶ 7.

Καλὸς Δρόμος, δρ. 17 / 5 καὶ 7.

Καλὸς Δρόμος, δρ. 11,80 / 5 καὶ 7.

Κόκκινος Βράχος, δρ. 20 / 5 καὶ 7.

Κοσμοῦ καὶ Κοσμοῦ, δρ. 30 / 6,50 καὶ 8,50.

Λάουρα, δρ. 30 / 6,50 καὶ 9.

Μαργαρίτα Στέφα, δρ. 17 / 5,50 καὶ 7,50.

Μητριὰ, δρ. 15 / 4 καὶ 6.

Τὸ Μυστικὸν τῆς κοντέσας Βαλερί-

νας, δρ. 15 / 4 καὶ 6.

Παιδικὸν Φεατρὸν, Δύο τόμοι, ἕκαστος

δρ. 17 / 5,50 καὶ 7,50.

Πετρίδης στὸν Ἥλιο, δρ. 15 / 5 καὶ 7.

Πλάσαι καὶ Φτωχοί, δρ. 30 / 6,50 καὶ 9.

Τύχεροι καὶ Ἀτυχτοί, δρ. 30 / 6,50 καὶ 9.

Ὁ Τρελλὸς μὲ τοὺς Κόκκινους Κρί-

νους, δρ. 20 / 6,50 καὶ 9.

Ἡ Τρίμορφη Γυναίκα, δρ. 30 / 6,50 καὶ 9.

La Mauvaise Voie, Μετάφρασις τοῦ

«Κακοῦ Δρόμου» δρ. 15 / 5 καὶ 7.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

/ΚΗ' — 764/
Ἀνταλλάσσω κάρτες. Στείλατε· Τάκην
Μαθίαν, Κυπαρισσίαν, Κλαίρη, Ἀνέ-
σπερη Εὐτυχία, τί γίνεσθε;

/ΚΗ' — 765/
Ἀκηγόνη, Θέσας· Μ. Μ. ἐλάβατε· Ἀ-

νημόνην τοῦ Βουνού, ἔστειλα μὰ ἐπε-

στράφησαν. Δικηγορίνα

/ΚΗ' — 766/
ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΦΑΥΜΠΙΩΝ ΘΕΩΝ»

Τρίτος Διαγωνισμὸς ἀκουροῦται. Προκη-

ρύσασθε τέταρτο Διαγωνισμὸν διηγη-

ματος. Θέμα: Ὁμοιοπαθῆς, Βραβεῖα τέσσα-

ρα. Προθεσμία: διήμισος. Συμμετοχὴ δι-

δραχμὸς. Δ/σις: (ΚΗ'—87) Στείλτε ὅλοι.

Ἀφροδίτη

Ἀντιπροσ. Δράμας—Γόρδιος Δεσμὸς

/ΚΗ' — 767/
Μέλισσα—Ἀγγελόπουλου, Γαλάτεια—Κε

λέουλου, Ἀράπα—Δοανίδου, Ἀνθε-

μῖς—Βιτσινογιάννη, Τζοκόντα—Γαζή, Ἐ-

πεται συνεχῆς Πεταχτούλα

/ΚΗ' — 768/
Γάνα, Ἰσπανιόλα, Δ/σις;

ΠΟΝΟΥ ΔΑΚΡΥ

/ΚΗ' — 769/
Παρακαλῶ καθέναν, ἰδιαίτερα τοὺς Ρο-

δινούς, πού γνωρίζε κατὶ σχετικὸ μὲ

τὸν Ἀχιλλέα Κωνσταντινίδην ἀπ' τὴν Ρόδο,

τὸν παλιὸ Ὑψιβρεμέτη Δία ἢ καὶ μὲ τὴν

οἰκονομίαν τοῦ νὰ μὲ πληροφωρήσῃ. Ἀ-

δέλφια μου, βασίζομαι στὶς εὐγενεῖς ψυ-

χὰς σας. Θὰ μὲ κάμειτε τὸ μεγαλύτερο κα-

λὸ. Περιμένω, Δ/σις: (ΚΗ'—666).

Τὸ παλιὸ ΠΟΝΟΥ ΔΑΚΡΥ

/ΚΗ' — 770/
Ἀλληλογραφῶ γαλλιστὶ καὶ Ἑλληνιστὶ μὲ

Ἀδιαπλοοῦλες. Γράφετε: Felicie Ki-

zikinos, Maroussi—Athènes. Δὲν ἀνταλ-